

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Tomáše Kocourka a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Litoměřice**, sídlem Seifertova 2063/3, Litoměřice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 2. srpna 2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. srpna 2023 č. j. 15 Af 13/2021-51

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná předepsala žalobci uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a penále v celkové výši 7 514 570,50 Kč, a to třemi výkazy nedoplatků a šesti platebními výměry. Vzhledem k tomu, že žalobce dlužné pojistné a penále dobrovolně neuhradil, přistoupila žalovaná dne 18. dubna 2007 k vydání exekučního příkazu srážkami ze mzdy. Následně žalobce podal návrh na zastavení exekuce z důvodu nemajetnosti, který žalovaná zamítla. Žalovaná poté obdržela další návrhy na zastavení exekuce, ve kterých žalobce namítal

promlčení celého dluhu. Tyto návrhy žalovaná rovněž zamítla a námitce promlčení nevyhověla. Dne 14. července 2021 žalovaná obdržela poslední návrh na zastavení exekuce, který zamítla napadeným rozhodnutím.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu ke krajskému soudu, ve které uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila otázku promlčení a její rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaná měla exekuci zastavit. Nařízená exekuce je vedena podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), jedná se tedy o správní (daňovou) exekuci. Daňový řád nepřevzal institut promlčení z § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), včetně výslovného práva dlužníka namítat promlčení. Žalovaná měla aplikovat § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu, podle něhož se daňová exekuce zcela nebo zčásti zastaví z moci úřední. Pojem promlčení uvedený v § 18 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“), je třeba ve veřejném právu vykládat jako prekluzi. Právní úprava obsažená v tomto ustanovení je při aplikaci daňového řádu úplná, neuplatní se tak ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Dle žalobce měla žalovaná zastavit exekuční řízení tak, jak to učinil Finanční úřad pro Ústecký kraj v rozhodnutí ze dne 15. června 2021 č. j. 1599758/21/2507-00540-506611. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 181 daňového řádu a § 18 zákona o pojistném.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Shledal, že podrobnější úprava institutu promlčení musí být posuzována podle obecné úpravy obsažené v občanském zákoníku. Vydáním exekučního příkazu ze dne 18. dubna 2007 došlo ke stavení běhu promlčecí lhůty, která nezačala opětovně běžet, neboť v exekučním řízení se nadále pokračuje. Ani u jednoho z výkazů nedoplateků a platebních výměrů tak neuplynula desetiletá promlčecí lhůta. Žalovaná proto nepochybila, pokud návrh žalobce na zastavení exekuce zamítla, neboť nebyl naplněn důvod pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu. Závěry rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj nelze v této věci použít, neboť není posuzován daňový nedoplatek dle § 153 daňového řádu, ale dluh a penále na pojistném na sociální zabezpečení. Proto soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Žalobce navrhuje zrušit napadený rozsudek, protože krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda vymáhaný nedoplatek na pojistném je nedoplatkem ve smyslu § 153 daňového řádu. Pojistné na sociální zabezpečení je příjmem státního rozpočtu. Jedná se tak o peněžité plnění podřaditelné pod § 2 daňového řádu. Žalovaná správně postupovala podle § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když uplatnila postup pro správu daní v režimu dělené správy (§ 161 daňového řádu), a v tomto rozsahu je správcem daně. Žalovaná byla povinna zastavit exekuci podle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu z moci úřední, neboť zaniklo právo vymáhat nedoplatek. Stavení

pokračování

lhůty podle § 18 zákona o pojistném zná i daňový řád, a to ve větším počtu případů, než jaké předvídá zákon o pojistném. Nakonec soud nesprávně vyhodnotil provedený důkaz rozhodnutím Finančního úřadu pro Ústecký kraj. Krajský soud měl správně dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, případně že trpí vadou a jako takové je zrušit.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Neztotožňuje se se stěžovatelem v tom, že promlčecí lhůtu uvedenou v § 18 zákona o pojistném je nutné vnímat jako lhůtu prekluzivní. Pokud žalobce opírá svoji argumentaci o rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, který z moci úřední zastavil daňovou exekuci proto, že zaniklo právo vymáhat dlužnou daň, pak k tomu žalovaná uvádí, že promlčecí lhůta na předepsání a vymáhání pojistného je výslovně upravena v § 18 zákona o pojistném, a nelze tedy na ni aplikovat úpravu obsaženou v § 160 daňového řádu týkající se lhůt pro placení daně, jak to učinil finanční úřad. Vzhledem k tomu, že úhrada pojistného na sociální zabezpečení má vliv na přiznání důchodových nároků pojištěnců, ztratil by dlužník v případě prekluze práva vybrat pojistné možnost uhradit pojistné potřebné pro uznání důchodových nároků (zanikla by naturální obligace). Novela § 18 odst. 2 zákona o pojistném účinná od 1. ledna 2018 pouze potvrdila, že promlčecí doba neběží během provádění exekuce, ovšem toto pravidlo platilo i před novelou. Exekuce je stále prováděna, nemohlo proto dojít k promlčení dlužného pojistného a penále.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstatou sporu je právní otázka, zda zaniklo právo vymáhat dluh na pojistném a penále. Pro její zodpovězení je nutné objasnit, v jakém procesním režimu probíhá vymáhání (exekuční řízení) nedoplatku. V návaznosti na to lze posoudit, zda se uplatní žalobcem navrhovaný důvod zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu.

[10] Stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, když dospěl k závěru, že dluh na pojistném na sociální zabezpečení a penále nepředstavují daňový nedoplatek ve smyslu § 153 daňového řádu, a nelze je tedy považovat za daň (viz bod 36 rozsudku krajského soudu).

[11] Exekuce byla zahájena vydáním exekučního příkazu ze dne 18. dubna 2007, jenž se odkazuje na § 73 zákona o správě daní a poplatků.

[12] Jakkoliv zákon o pojistném upravuje řadu otázek souvisejících s placením pojistného, neobsahuje právní normy týkající se vymáhání dlužného pojistného a neodkazuje v tomto ohledu ani na jiný právní předpis. Řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení je upraveno zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V jeho režimu byly vydány platební výměry a výkazy nedoplatků, které jsou exekučními tituly, podle nichž byl vydán exekuční příkaz. Podle jeho § 104h odst. 1 jsou vykonatelná rozhodnutí ve věcech pojistného a vykonatelné výkazy nedoplatků titulem pro soudní nebo správní výkon rozhodnutí. Provázání správy pojistného na sociální zabezpečení se správním řádem dokládá i § 108 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, jenž byl s účinností k 30. září 2011 zrušen zákonem č. 220/2011 Sb. jako duplicitní s tím, že na subsidiárním užití správního řádu se nic nemění, neboť vyplývá již z § 1 odst. 2 správního řádu.

[13] Správní výkon rozhodnutí je upraven v části druhé hlavě XI správního řádu. Podle § 106 odst. 3 správního řádu se pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění uplatní postup pro správu daní. Podle § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, je-li rozhodnutím vydaným orgánem moci výkonné uložena platební povinnost do státního rozpočtu nebo vznikla-li povinnost tohoto plnění přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí, postupuje se při jejím placení, které zahrnuje evidování a vybrání, popřípadě vymáhání, podle části šesté tohoto zákona jako při placení daní, s výjimkou ustanovení § 63, § 67 až 69, § 71 a 72, a s tím, že ustanovení ostatních částí tohoto zákona se použijí, pokud jsou k uplatnění části šesté nezbytná; to platí za podmínky, že zákon, podle kterého byla platební povinnost uložena, nestanoví jinak. Správní orgán věcně příslušný ke správě placení platební povinnosti je považován za správce daně.

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že exekuce byla nařízena podle zákona o správě daní a poplatků v rámci tzv. dělené správy dle § 1 odst. 4 tohoto zákona. V souladu s ním se aplikovatelná ustanovení zákona o správě daní a poplatků užijí jen tehdy, pokud zákon, podle něhož byla vymáhaná platební povinnost uložena, nestanoví jinak.

[15] V průběhu provádění exekuce vstoupil v účinnost daňový řád, jenž v § 264 odst. 1 stanovil, že řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Současně byl jiným způsobem definován pojem daně, jejíž správa se řídí daňovým řádem (§ 2 odst. 3).

[16] Pojistné na sociální zabezpečení není daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu, neboť je zákon neoznačuje jako daň ani nestanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu. Jedná se nicméně o daň ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, neboť pojistné je peněžitým plněním v rámci dělené správy.

[17] Podle § 161 odst. 1 daňového řádu k dělené správě dochází, je-li rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu a postupuje-li se při jeho placení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. To platí i tehdy,

pokračování

pokud vznikla platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí. Podle § 161 odst. 2 daňového řádu orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odstavce 1 je v tomto rozsahu správcem daně. Osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní. Z § 104h zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a § 106 odst. 3 správního řádu vyplývá, že vymáhání pojistného na sociální zabezpečení se provádí v rámci správní exekuce postupem dle daňového řádu. Pojistné na sociální zabezpečení, včetně penále, je přitom peněžitým plněním do veřejného rozpočtu [§ 2 zákona o pojistném a § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech].

[18] Procesní dělená správa ve smyslu § 161 odst. 1 daňového řádu (i § 1 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) znamená, že právní titul, na základě něhož je možné stanovenou částku vybrat nebo vymáhat, pochází z režimu mimo daňové zákony, ovšem na správu placení se již vybraná ustanovení daňového řádu použijí. Stejně tak žalovaná při uložení povinnosti zaplatit pojistné nebyla v postavení správce daně, toto postavení získala až při vymáhání nedoplatku pojistného. Ustanovení daňového řádu se na správu placení pojistného použijí jen v omezené míře, zejména lze aplikovat ustanovení uvedená v části třetí, hlavě V a navazující ustanovení z obecné části daňového řádu.

[19] Rovněž za účinnosti daňového řádu ovšem platí, že se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak (§ 4).

[20] Exekuční řízení zahájené exekučním příkazem ze dne 18. dubna 2007 tak bylo možné zastavit podle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu, jestliže by zaniklo právo vymáhat nedoplatek. Toto ustanovení ovšem neupravuje podmínky zániku práva vymáhat nedoplatek. K zániku tohoto práva typicky dojde v případě uplynutí lhůty k vymáhání pohledávky (nedoplatku).

[21] Zákon o správě daní a poplatků upravoval lhůtu, v níž lze vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, jako lhůtu promlčecí (§ 70). Daňový řád naproti tomu koncipuje lhůtu pro placení daně jako lhůtu prekluzivní (§ 160). Přejícné ustanovení obsažené v § 264 odst. 5 daňového řádu, které se týká délky a běhu lhůty pro vybírání a vymáhání daně, vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. února 2012 č. j. 1 Afs 14/2012-24 tak, že promlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků, a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, má po 1. lednu 2011 charakter lhůty prekluzivní podle § 160 daňového řádu.

[22] Zákon o pojistném po celou dobu své účinnosti upravuje v § 18 odst. 2 promlčení práva vymáhat pojistné. K výkladu tohoto ustanovení se vyjádřil jak Nejvyšší správní soud, tak Nejvyšší soud v souvislosti s výkonem rozhodnutí podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, resp. exekucí prováděnou dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád).

[23] Velký senát Nejvyššího soudu v usnesení ze dne 18. července 2012 sp. zn. 31 Cdo 1103/2010 potvrdil, že lhůta k vymáhání pojistného na sociální zabezpečení

upravená v § 18 odst. 2 zákona o pojistném je lhůtou promlčecí. Znění tohoto ustanovení účinné do 31. 12. 2008, které dopadá i na pohledávky exekučně vymáhané v nyní posuzované věci, neobsahovalo pravidlo o stavení promlčecí doby v souvislosti s výkonem rozhodnutí. Velký senát dovodil, že se na promlčení práva vymáhat pojistné použije na základě analogie § 112 občanského zákoníku. To znamená, že pokud bylo pojistné na sociální zabezpečení pravomocně přiznáno a pro jeho vymožení byl u soudu nebo jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí, v němž je řádně pokračováno, neběží po tuto dobu promlčecí doba (shodně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. října 2012 sp. zn. 20 Cdo 4361/2011). Ke stejným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 28. června 2011 č. j. 3 Ads 7/2011-48, ze dne 10. července 2014 č. j. 7 Ads 19/2014-32, ze dne 30. června 2016 č. j. 10 Ads 74/2016-28, ze dne 25. dubna 2019 č. j. 5 Ads 188/2018-18 a ze dne 16. prosince 2021 č. j. 4 Ads 301/2021-29.

[24] Stěžovatel v předchozích fázích řízení zpochybňoval i charakter samotné lhůty dle § 18 odst. 2 zákona o pojistném, v kasační stížnosti tak již nečiní. Nejvyšší správní soud k tomu pouze poznamenává, že v daném případě nemůže být sporu o to, že stěžovatel uplatnil v návrhu na zastavení exekuce námitku promlčení, a proto je pro posouzení dané věci bez významu, zda lhůta upravená v § 18 odst. 2 zákona o pojistném je lhůtou prekluzivní (jak argumentoval stěžovatel), nebo promlčecí dobou (jak vyplývá z ustálené judikatury obou vrcholných soudů).

[25] Nejvyšší správní soud doplňuje, že podle § 20 odst. 9 zákona o pojistném, pokud jde o splatnost penále, způsob jeho placení, jeho vymáhání, promlčení a vracení přeplatku na penále, postupuje se stejně jako u pojistného. Ustanovení § 18 odst. 2 zákona o pojistném tak dopadá i na vymáhání penále. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 30. října 2013 č. j. 3 Ads 23/2013-56 uvedl, že při „*ukládání penále v oblasti pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti přiměřeně platí principy uznávané i v jiných právních odvětvích – především v oblasti práva daňového. [...] Analogicky lze z toho dovodit, že penále je také příslušenstvím pojistného, případně záloh na pojistné, a sleduje jeho osud.*“

[26] Pro posouzení dané věci je tak určující, zda úprava promlčení práva vymáhat pojistné obsažená v § 18 odst. 2 zákona o pojistném vylučuje aplikaci promlčecí lhůty pro placení daně dle § 70 zákona o správě daní a poplatků, která se změnila v prekluzivní lhůtu pro placení daně dle § 160 daňového řádu, popř. zda se mohou obě aplikovat současně.

[27] Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že účelem obou lhůt je časově omezit možnost vymáhat nedoplatek. Úprava obsažená v zákoně o pojistném je nepochybně úpravou speciální, neboť její věcná působnost je omezena právě na pojistné na sociální zabezpečení. Lhůta pro placení daní upravená v § 160 daňového řádu se týká nejen daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu, nýbrž i peněžitých plnění v rámci procesní dělené správy, které podléhají daňovému řádu pouze ve fázi placení daní. V tomto směru se jedná o úpravu obecnou. Je nicméně třeba zdůraznit subsidiární povahu daňového řádu vyjádřenou v jeho § 4, podle něhož se ustanovení daňového řádu užijí pouze tehdy, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak. Zákon o pojistném přitom upravuje řadu institutů, které náleží do platební fáze správy daní, a které jsou proto v nějaké podobě obsaženy i v daňovém řádu

pokračování

(např. způsob placení pojistného, použití úhrady na jednotlivé dlužné částky, nakládání s přeplatkem, povolení splátek dluhu). Nemůže být žádných pochybností, že ustanovení zákona o pojistném se použijí přednostně. Úprava lhůty pro placení daně obsažená v § 160 daňového řádu nemůže vést k tomu, že by ve vztahu k pojistnému na sociální zabezpečení byla vyloučena promlčecí doba dle § 18 odst. 2 zákona o pojistném. To by odporovalo výkladovému pravidlu *lex specialis derogat legi generali*.

[28] Nejvyšší soud se již v minulosti zabýval konkurencí § 18 odst. 2 zákona o pojistném a prekluzivní lhůty pro výkon správních rozhodnutí obsažené v § 71 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Dospěl k závěru, že stanoví-li speciální právní předpis, že se právo na vymáhání pohledávky promlčuje, pak není možné aplikovat obecnou právní úpravu, podle níž taková pohledávka zaniká prekluzí před uplynutím promlčecí lhůty (viz usnesení ze dne 28. července 1999 sp. zn. 20 Cdo 437/99). Tyto okolnosti jsou dány i ve vztahu mezi § 18 odst. 2 zákona o pojistném a § 160 daňového řádu.

[29] Dále je třeba zvážit možnost současné aplikace § 18 odst. 2 zákona o pojistném i § 160 daňového řádu. Nejvyšší správní soud neshledal žádné argumenty, pro něž by měl takovou možnost připustit. Úprava promlčení práva vymáhat pojistné je z hlediska věcného dostatečná k dosažení sledovaného účelu, tedy časové limitaci vymáhání pojistného. Dosažení tohoto účelu nevyžaduje, aby vedle promlčecí doby podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném byla aplikována i lhůta pro placení daně dle § 160 daňového řádu. Právní řád poměrně běžně pracuje s kombinací několika lhůt, a to zpravidla ve variantě subjektivní lhůta a objektivní lhůta. Může se jednat i o několik objektivních lhůt, má-li tím být vytvořena komplexnější úprava prekluze či promlčení. Kombinace prekluzivní a promlčecí doby, jak by tomu bylo v posuzovaném případě, ovšem není podložena žádnými logickými argumenty. Pokud by se obě lhůty uplatnily současně, pak v případě, že by okresní správa sociálního zabezpečení nečinila žádný úkon k vymáhání pojistného na sociální zabezpečení, uplynula by nejdříve prekluzivní lhůta dle § 160 daňového řádu, která je kratší. Promlčecí doba dle § 18 odst. 2 zákona o pojistném by se stala obsoletní. Takový výsledek by neodpovídal tomu, že speciální právní úprava má přednost před úpravou obecnou. Míra vnitřní strukturační právní úpravy prekluzivní lhůty vyjádřená v jednotlivých odstavcích § 160 daňového řádu není důvodem, pro který by bylo třeba aplikačně doplnit konstrukčně jednoduchou úpravu promlčecí doby v § 18 odst. 2 zákona o pojistném (ve spojení s § 112 občanského zákoníku).

[30] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že při vymáhání dlužného pojistného na sociální zabezpečení, včetně penále, se užije pouze promlčecí doba upravená v § 18 odst. 2 zákona o pojistném, která vylučuje aplikaci lhůty pro placení daně dle § 160 daňového řádu.

[31] Za této situace nepovažuje Nejvyšší správní soud za důležité vyjádřit se k otázce, zda dlužné pojistné a penále lze považovat za nedoplatek ve smyslu § 153 daňového řádu, neboť to samo o sobě nemá pro danou věc význam. Žalovaná správně posoudila nenaplnění důvodu pro zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu (zánik práva vymáhat nedoplatek) na základě § 18 odst. 2 zákona o pojistném a § 112 občanského zákoníku.

[32] Pokud jde o vyhodnocení důkazu rozhodnutím Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 15. června 2021 o zastavení exekuce, je třeba zdůraznit, že z rozhodnutí nevyplývá,

jaká pohledávka (nedoplatek) byla v této daňové exekuci vymáhána. Lze nicméně dovodit, že se nejednalo o dlužné pojistné na sociální zabezpečení, jinak by správcem daně (exekučním orgánem) byla okresní správa sociálního zabezpečení (§ 104h odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). V dané věci se tak patrně neužila zvláštní právní úprava promlčení práva vymáhat nedoplatek, a proto bylo možné přistoupit k aplikaci § 160 daňového řádu. Nejedná se tedy o případ, jenž by byl srovnatelný s nyní posuzovanou věcí.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu